

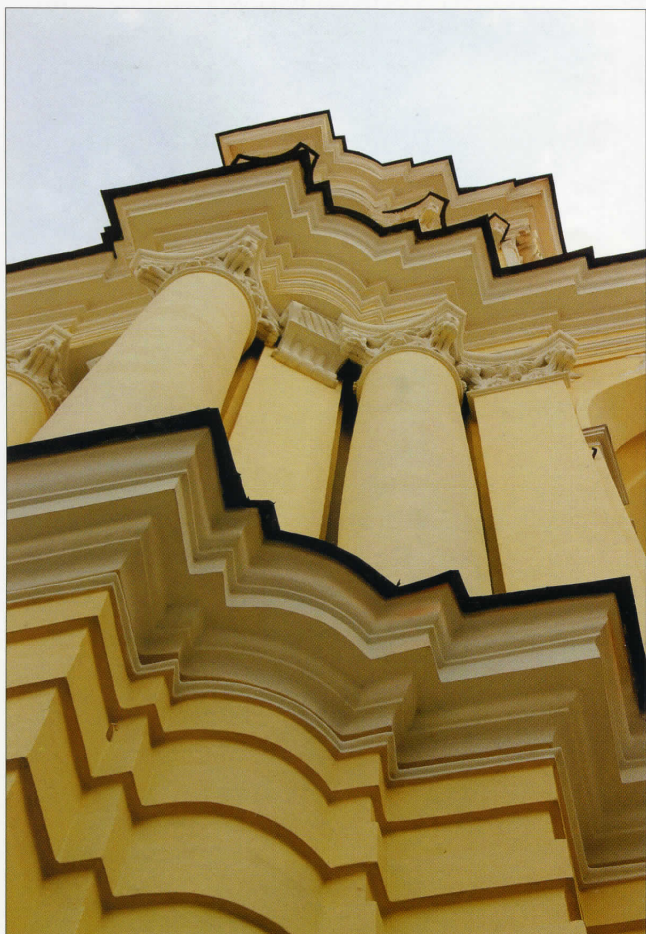
Žvilgsniai į Vilnių

Sveikatos priežiūros ir farmacijos specialistų kompetencijų centro direktorius Juozas Ruolia (dešinėje) sveikina parodos autorių Michailą Aizeną. Nuotr. L. Gudalienės-Gudelevičienės

Gimiau Vilniuje, Raudonojo Kryžiaus ligoninėje. Užaugau Senamiesčio kieme. Darželio nelankiau. Brendau S. Nėries mokykloje ir aplink ją. Tebebrėstu.

Viena kartą prieš kokius 12 metų mirtinai prisireikė batų. Nuvažiauvau į tokią vietą, kur buvo labai daug batų parduotuvių. Apėjau gal dvi, o paskui pamačiau tokį fotoaparata. Stovėjau ir žiūrėjau į tą sidabriškai pilką, netradicinio dizaino daiktą. Neatrodė net labai panašus į fotoaparata, veikiau tai buvo sumažintas kosminis laivas skrydžiui į Marsą. Supratau, kad be jo neišeisiu iš batų rojaus. Taip ir buvo – išėjau su juo. Va čia viskas ir prasidėjo.

Gali šimtus kartų eiti ta pačia gatve, ir šimtas pirmąjį kartą pamatai kažką, ko nematei anksčiau. Kitas paros laikas, kitoks apšvietimas, kažkieno palikta kėdė ar džiūstantys skalbiniai, atspindys baloje visiškai pakeičia tą vietą, kurią, rodos, jau seniai pažįsti. O kartais tiesiog pastebi lango puošybą, kurios nematei anksčiau. Rodos, visi Senamiesčio kiemai išlandžioti, bet kiekvieną kartą surandi, ko nematęs anksčiau. Kameros vaizdo iešiklis išlavina regėjimo aštrumą, išmoko pastebėti šviesos ir šešėlių niuansus, sienų ar durų faktūrą. Ankstyvą sausio 1-osios rytą miestas atrodo tuščias, bet kiekviena pastatų, durų ir vartų, šlapio grindinio detalė tyliai šnabžda: aš esu žmogaus proto ir rankų kūrinys. Tad jei nuotraukoje ir nėra žmonių – jie iš tikrųjų čia pat. Ir tie, kas statė šias sienas prieš tris šimtus metų, ir tie, kas tik vakar pasodino gėlę Senamiesčio kieme. Kameros vaizdo iešiklis išmoko pakelti galvą ir pastebėti, kaip į dangų veržiasi Vilniaus barokas. Išmoko balutėje po kojomis pamatyti raudonplytį bokštą. Išmoko suprasti tavo supantį miestą.

Tai nepaprastai įkvepiantis užsiėmimas – žvelgti į Vilnių.

Michailas Aizenas

